

Suzes antwoord was een blik van zulk een onmeetbare verbazing, dat een vlaag van geluk door zijn ziel woei.

„En.... uw.... màn....?” vroeg hij noch, voor zekerheid.

„Herzberg?” zei Suze op een toon of ze niet begreep hoe die iets met de gebeurtenis kon te maken hebben. En Maurice had, een seconde, een visioen van een vriendelijke zorgende vrouw, die éven-zuchtend naar de klok keek — maar het was al weer weg, want daar vóór hem stond een rank sidderend kind, dat haar heil of onheil van zijn gezicht las. Zijn hand liet de brief los, die weer in zijn zak gleed en hij zag haar aan. Suze voelde of er gouden pijlen uit zijn zwarte ogen in de hare schoten, gouden pijlen, die met hun fijne punten haar ziel roerden, wat een siddering gaf van zalige pijn.... Zij wankelde naar zijn uitgebreide armen en leunde met gesloten ogen haar hoofd tegen zijn schouder. „Ik heb je lief.... ik heb je lief”, zong zijn mond aan haar oor.

„Mijn God”, ademde zij.

Hij kustte, voorzichtig of zij sliep, haar haren; maar toen woei hem haar adem tegen uit de even-gespleten lippen en vond zijn mond de hare tot ze zonken, zonken in een eindeloze goddelijke diepte....

„Hoe oud ben je eigenlijk?” vroegde Maurice, zijn hoofd opheffend uit de schoot van Suze, aan wier voeten hij nu op de witte grond zat.

„Eén en twintig”.

„Mijn God, welk een kind; hoe kon ik zoveel jaren op de wereld leven zonder jou!”

„En hoe kon ik twintig jaar ongeboren blijven, terwijl jij er was”, glimlachte Suze.

Hij sprong onstuimig op, bief haar in zijn armen en nam haar op zijn knieën.

„Mijn kind, o mijn lief, lief kind”, kustte hij haar ogen, „we moeten al die jaren inhalen, al die tijd dat ik er was zonder jou. Hoe kon een Lot zo iets doen, zo iets slechts”.

„Nee, 't was goed, 't was goed”, murmelde

Suze, zijn wang overal kussend. „Anders hadt je mij niet liefgehad”.

„O jou! altijd — altijd. En jij mij méér, want dan waren we tegelijk jong”.

„Jongens van twintig”, haalde Suze minachtend haar schouders op. „Kinderen. En ik ben blij om” — zij zocht in zijn bruin haar een verkleurend draadje — „om dit”.

„Hou je dan van mijn ouderdom?”

„Je bent niet oud. Je bent jonger dan ik en je bent een man, o — een grote, sterke man — och God, mijn man....” en ze sloot haar ogen om het geluk van dat woord te dragen.

Hij kustte zachtjes haar oogleden weer open en noemde haar naam: „Susanne, Susanne. O, wat is je naam heerlijk om te zeggen. Het is Hebreeuws, weet je? Het beduidt lelie of roos. Jou geur is van een roos en je blankte van een lelie”.

„Nee, nee”, schudde Suze heftig haar hoofd, „dat moet je niet zeggen”. En met angstige ogen hem aanzien: „ik ben zóveel zwarter dan een lelie”.

„Werkelik?” glimlachte Maurice ongelovig en kustte de roze toppen van haar vingers.

Suze voelde het als een zonde, dat hij haar liefhad en hoogachtte zonder haar gebreken te kennen, die haar nu talrijk en vergroot voorkwamen.

„Wat doe je dan zoal voor slechts?” vroegde hij spottend en dadelik, resoluut verwerpend en haar vaster aan zich drukkend: „o, zeg toch niet, dat jij slecht bent, mijn kleine witte engel”.

„Ik ben nooit lief voor anderen; als je me dan zag, zou je me koel en nors vinden”.

„Dat is goed, voor anderen hoef je niet lief te zijn”, meende Maurice egoïst.

„En o nog duizend andere dingen”.

„Ik schenk er je tienduizend voor evenveel kussen”.

Suze glimlachte droevig en zocht beschaamd zijn kin. „O jij, jij begrijpt het niet, jij bent zo verschrikkelijk goed”.

Hij trok haar hoofd omlaag om in haar